

Koe no Katachi

- A csend szomorú magánya

Írta: Venom

Oh, az a boldog gyermekkor! Amikor minden csak a játékról, barátokról, szórakozásról szól. Életünk egyik legmeghatározóbb korszaka ez, hiszen nem csak mennyi szép emléket szedünk össze, de nagyrészt itt válik el, hogy milyen felnőttek leszünk. Sokaknak ezek a legboldogabb éveik, melyekre idősként is sugárzó arccal emlékszik vissza. Ám mi van akkor, ha a fiatalságunk maga a pokol? Amikor naponta bánatnak, megaláznak, rettegünk iskolába menni... mennyire fog ez kihatni a későbbiekre? Meg lehet-e bocsátani a korábbi bánatalmazóinknak? Jövő lehet-e tenni a gonoszságainkat? Valahol ezekre a kérdésekre keresi a választ a Koe no Katachi.

A Koe no Katachi egy 2008-as mangasorozat adaptációja, mely kezdetben csak egy rövid, egyrészes történetként került forgalomba, majd a sikerre való tekintet-

tel, sorozat készült belőle. Az író, Ōima Yoshitoki részben személyes gyerekkori élményei alapján írta és számos manga díjra is felterjesztették. Nem is volt meglepő, hogy pár év után bejelentették, hogy anime készül belőle, méghozzá a Kyoto Animation kezei alatt. A rendezést a *K-On!* és a *Tamako Market* fantasztikusan tehetséges Yamada Naokója kapta, akinek ez lett a harmadik mozifilmes projektje.

Égy csendes hang

Ishida Shoya az egyik leglazább gyerek az általános suliban, ha csínyet kell elkövetni, akkor mindenben az élen jár, szókimondó, laza srác, aki körül mindig zajlik az élet. Minden alkalmat megragad, hogy nagyokat nevessenek

a haverjaival, számára a gyerekkor nem is lehetne ennél boldogabb. Egyik nap azonban új tanuló érkezik az osztályba, a nagyon csendes és félénk, Nishimiya Shoko, aki már bemutatkozásnál egy táblát emel fel, melyen annyi áll: "nem hallok". A lány siket, Shoya pedig ezzel meg is találta viccelődéseinek új céltábláját. Shoko nem igazán tud beilleszkedni a gyerekek közé, mivel halláskárosodása miatt nagyon nehéz számára a kommunikáció, az osztálytársai pedig lassan elkezdi kerülni. Shoya viszont minden alkalmat megragad, hogy viccet űzzön a lány helyzetéből, bele sem gondolva, ezzel mekkora fájdalmat okoz neki. Egy nap viszont az osztályfőnök előlép, hogy tud a folyamatos szekálásokról, melyeknek időközben nagyon komoly anyagi következményei is lettek (Shoyáék rendszeresen ellopták a lány hallókészülékét), és valakinek vállalnia kell ezért a felelős-

séget. A srác legnagyobb döbbenetére az egész osztály ellene fordul, egy személyben állítva be őt bűnbaknak, Shoya pedig egyik napról a másikra válik üldözöttből üldözötté. A barátai kiközösítették és ettől a pillanattól kezdve ő lett a megalázások célpontja. Nishimiyát kiveszik az iskolából, Shoya számára pedig a következő évek a magányról és a megaláztatásról szólnak.

Néhány évvel később Shoya, aki már nyomokban sem emlékeztet az egykori vagány gyerekre, egy szomorú, megtört fiatalemberré vált, aki már eldöntötte, hogy az életének nincs további célja.

„...új tanuló érkezik az osztályba, a nagyon csendes és félénk, Nishimiya Shoko, aki már bemutatkozásnál egy táblát emel fel, melyen annyi áll: "nem hallok"”

Mindenét pénzé tette, hogy kisegítse az édesanyját, majd úgy dönt, hogy véget vet életének. Szerencsére az utolsó pillanatban meggondolja magát, majd egy váratlan pillanatban szembetalálkozik a közben felnőtt Nishimiyával. Shoya pedig eldönti, hogy mindent jóvá fog tenni, ha az elvesztett boldog gyermekort nem is tudja visszaadni neki, de mindent elkövet, hogy a lány megbocsásson neki. Shoya megtanulja a jelbeszédet és most, hogy már tudnak végre kommunikálni, kialakul a két magányos fiatal között valami kapcsolat, melyet a film nagyon finoman igyekszik ezek után kibontani.

Egy történet a magányról

A Koe no Katachi egy nagyon súlyos dráma, nagyon komoly, valós problémákat boncolgatva. A történet szinte minden szereplője valahol sérült, testileg vagy lelkileg. Első megtekintésre akár egy vicces-szomorúságos romantikus film is lehetne,

ahol a bűnbánó srác és a siket csaj egymásnak megbocsátanak és közösen indulnak el a jövőbe. De Yamada-san, a rendező nem arról híres, hogy megelégszik ilyen felszínes mondanivalóval. A süketség itt több értelmet is kap, nem csak a halláskárosodásból fakadó állapotot jelképezi, hanem a magányt, a társadalomtól való elzárkózást is. A süketség itt több értelmet is kap, nem csak a halláskárosodásból fakadó állapotot jelképezi, hanem a magányt, a társadalomtól való elzárkózást is. A süketség itt több értelmet is kap, nem csak a halláskárosodásból fakadó állapotot jelképezi, hanem a magányt, a társadalomtól való elzárkózást is. A süketség itt több értelmet is kap, nem csak a halláskárosodásból fakadó állapotot jelképezi, hanem a magányt, a társadalomtól való elzárkózást is.

„A süketség itt több értelmet is kap, nem csak a halláskárosodásból fakadó állapotot jelképezi, hanem a magányt, a társadalomtól való elzárkózást is. Shoya hallja ugyan mit mondanak neki, de mégsem érti...”

és mindenért bocsánatot kér, mintha elvárnák tőle. Kettlen indulnak el közösen a megváltás útján, hogy rendbe tegyék azt, ami évekkal ezelőtt elromlott. Kérdés, hogy ki miatt is történt? Kinek kell bocsánatot kérnie? És kitől.

Nagyon nem egyszerű kérdések.

Az én kedvenc vonalam a filmben egyértelműen a szülők része. Bár nem sokat szerepelnek, mégis nagyon fontosak a történetben. A két anyuka, akik teljesen eltérő életszemléleten vannak. A lány édesanyja az örök áldozat, számukra minden nap egy szenvedés, mert az élet kegyetlen hozzájuk. Hogy mégsem? Ha egy anya elvárja a gyerekeitől, hogy a fejüket lehajtsák az vajon helyes? Shoya anyukája viszont a

teljes ellentéte, bár szegénységben élnek, mégis mindig vidám, a gyerekeit arra neve-li, hogy álljanak ki magukért. Ez a két anya a film elején és a végén találkozunk, mind a két alkalommal egyikük kéri a másik megbocsátását, és a film bámulatosan mutatja be, hogy ez a két felnőtt mennyire más erkölcsi szinten áll, de mégsem ítélik meg őket. Mint ahogy senki felett sem.

Itt nincsen jó vagy rossz és emiatt rengeteget lehetne róla elmélkedni, de ez már túl is mutat a film keretein. Yamada bámulatosan aprólékosan adaptálta közel két és fél órába a jóval terjedelmesebb manga történetét, pár mellékzálát kihagyott, de a főbb részeket megtartotta. Első megtekintésre úgy voltam vele, hogy picit még vághatott volna vissza, főleg a mellékszereplőkből, de aztán rájöttem, hogy nem is baj, hogy látszólag céltalanok, hozzáad a film kissé darabos hangulatához.

KyoAni és a díjeső

A Kyoto Animation neve egyet jelent a minőséggel, ezt képtelenség elvitatni, főleg, ha olyan aprólékos rendezőt osztanak ki egy projektre, mint Yamada-san. Ez a film valami bámulatosan néz ki, méltó arra, hogy bármilyik Ghibli vagy Disney filmmel egy szinten emlegessük. A rendező jó szokása szerint most is mintha a kamera mögött állna, mesterien játszóatva a terekkel, a mélységekkel, színekkel, fényekkel, árnyékokkal. A szereplők néha kiesnek a fókuszából, a kamera pedig néha csak mint csendes megfigyelő van jelen. Yamada továbbra is imád hosszasan elidőzni apróságokon, mint a lábak, szemek, apró mozdulatok, melyektől a film egy teljesen új dimenziót kap. Talán egyedül az animációk, amik helyenként darabosabbak a kelletnél, de ez elsősorban biztosan nem fog senkinek feltűnni. És nem mehetünk el szó nélkül a zenék mellett sem. Már a nyitószám a "My Generation" a The Who-tól

valami fantasztikus választás volt, az alávágott klip már önmagában is egy mestermű, bemutatva a gyerekek mindennapjait. Ami ezután következik, az inkább halk aláfestő zene, ami lassan folyik együtt a történésekkel, de ha figyeltek, akkor hallható, ahogy egyes jelenetek alatt zavarossá, recsegőssé válik, hogy jobban érzékeltesse az adott helyzet mélységét. És aztán ott a szinkron, ahol igazából egyetlen személyt kell kiemelni Hayami Saorit, Shoko hangszínészt, aki valami döbbenetes alakítást hoz, a siket lány személyében. Simán elhithető a nézővel, hogy egy valódi halláskárosult zagyva beszédét hallja. Megrázó minden egyes pillanat, amikor megszólal. Elképesztően profi munka, akárcsak az egész film. És ezt bizony a kritikusok is felismerték, ugyanis alaposan megszórták díjakkal, besöpörve nem egy év animációs filme díjat. Bár kétségtelen, hogy nagyon erős konkurenciája volt a szintén fantasztikus *Kimi no Na wa* személyében, ami gyakorlatilag felrobbantotta a mozikat,

de a Koe no Katachinak így sincs oka szégyenkezni.

Sokan próbálják a két filmet összehasonlítani, melyik jobb ebben vagy abban, de szerintem ez az alma és a narancs esete. Az egyik film egy nagyon szórakoztató romantikus sci-fi, a másik pedig egy szomorú dráma. Nem nagyon van értelme hasonlítani őket, hacsaknem a külsőségek, illetve a rendezés tekintetében, ahol szerintem a Koe no Katachi utcahosszal vezet (főleg az utóbbinál).

A zárszó

A Koe no Katachi egy fantasztikus film, a KyoAni egyik fénylő ékköve, minden megvan benne amiért a stúdiót szeretjük (vagy egyesek pont nem szeretik). A témája és hangulata miatt megtekintését főleg az idősebb korosztálynak javaslom. Mindenképpen érdemes többször is megnézni, mert elsősorban sok apróság felett elsiklik az ember és érdemes akár beszélni is róla ismerősökkel, nagyon érdekes tud lenne, hogy kinek mi jön át belőle. Persze nem fog mindkinek maximálisan tetszeni, de ezzel semmi baj nincs, nem könnyű darab és nem is akar az lenni. Egy a lényeg, legyen bárki bármilyen mély pontján az életének, mindig gondoljon arra, hogy lesz segítség, csak figyelni kell rá és máris meglátja a fényt a sötétségben. Számomra ezt üzenté a film és csak egyet tudok vele érteni.

Cím: Koe no Katachi
(A Silent Voice)

Hossz: 130 perc

Év: 2016

Stúdió: KyoAni

Műfaj: dráma, iskola,
shounen

Értékelés:

MAL: 9,1

ANN: 9

Anidb: 8,68

Koe no Katachi

Kattints a képre és töltsd le
a cikkhez járó
háttérét!

ANIPALACE